
**SERIE:
KVINDERNE OMKRING
GRUNDTVIG FORTÆLLER**

Gennem otte fortællinger hører vi kvinderne omkring Grundtvig fortælle – om Grundtvig, om sig selv, om tiden og om brydningerne. Dette er femte fortælling i serien.

Fortællingerne er alle skrevet af Else Mathiassen og er en bearbejdet version af performanceforedraget 'Grundtvig og kvinderne', som hun turnerer med. Performanceforedraget er udviklet og opføres sammen med trompetisten Torben Lassen og pianisten Karen Sørensen, der begge er jazzmusikere. Kvindernes fortællinger er baseret på historiske kilder, og der er taget ganske få dramaturgiske friheder.

Else Mathiassen har været mere end 30 år i højskolen, herunder 16 år som forstander på Vestjyllands Højskole, og har bl.a. været initiativtager til og leder af Fortælle Akademiets kurser på den nye 'Højskolen Mors'. Læs mere om Else på www.elsemathiassen.dk

TEKST: ELSE MATHIASSEN, FORTÆLLER, DANSER OG FHV. HØJSKOLEFORSTANDER

Det er temmelig længe siden, jeg er blevet så betaget

Serie: Kvinderne omkring Grundtvig tager ordet. I sidste nummer af Grundtvigsk Tidende fortalte Grundtvigs første kone Lise om deres – indimellem krævende – tilværelse sammen. Denne gang møder vi Clara Bolton: Velhavende, selvstændig, frigjort og formentlig den, der åbnede Grundtvigs øjne for den græske mytologi. Der er ingen kilder til deres samtaler, så derfor får hun ikke selv ordet her, men vi ved, at Grundtvig aldrig glemte hende, selvom de sandsynligvis kun mødtes to gange

På sin anden rejse til England i 1830 skrev Grundtvig hjem til Lise, at han havde været til et selskab, og her havde han mødt den interessanteste engelske dame. Hun måtte være formuende, det skønnede han af den måde, hun behandlede selskabet på, og den agtelse de viste hende. Hun er en af de koner, der kan sige, hvad hun vil, men om hun var enke eller jomfru, det kunne han ikke sige.

Clara Bolton var ikke enke, og hun var bestemt ikke jomfru. Hun levede i et såkaldt frit forhold med sin mand – det vidste alle. Efter middagen opsøgte Clara Bolton Grundtvig og inviterede ham hjem til sig den følgende dag. Hun sagde, at hun håbede, han ville komme, han fik adressen og kunne se, at hun boede i det fornemme kvar- »

**Tredje gang Grundtvig
var i England, spurgte
Lise, om han ikke skulle
besøge Clara Bolton.
Men nej, han skulle ikke
se denne fedronning.**

- » ter i London, West End. Men Grundtvig dukkede ikke op. I et brev skældte Lise ham ud for ikke at møde op, og hun spurgte, om han nu var pæn i tøjet, og om hans hår og bakkenbarter var blevet pudset lidt. Inden han tog hjem til Danmark, påbegyndte han et brev til Mr. Heaton – en ven af Clara Bolton – for at undskylde, at han ikke havde taget imod invitationen.

Det er temmelig længe siden, jeg er blevet så betaget af nogen dame i verden, og skønt det kan være tåbeligt nok at sige det, er det dog intet under, at jeg ikke ville synes utaknemmelig mod denne elverdronning, med hvem jeg ...

Så blev han forskrækket og gjorde ikke brevet færdigt. Tredje gang Grundtvig var i England, spurgte Lise, om han ikke skulle besøge Clara Bolton. Men nej, han skulle ikke se denne fedronning. Lise vidste, han ikke turde – men vidste han det også selv?

Jeg så på Clara – hun så på mig,
Som om hinanden vi satte stævne.
Da kom den herre, som os indbød,
og spurgte artig, med vid i panden,
om vi, så fremmed end stemmen lød,
dog nogenlunde forstod hinanden.

Da svares Clara, som engle mild,
slog øjet op og udbrød med gammen:
den ting er ikke i verden til,
hvorom vi to jo kan tale sammen.
De findes til lykke, som yndes.

Da mig traf et kulsort øje,
gennembored mig mit bryst.
Som et lynglimt fra det høje,
gennemknitred mig med lyst.
Tændte brat, trods sorg og harm.
Lys i blik og ild i barm.

Ælverdronning, højt begavet,
Hvor du svæver, takket vær.
Mens jeg pløjer verdenshavet,
altid er du hjertet kær.
Ved dit smil og ved dit lyn,
vågned op mit skjaldesyn. ■

I de år, hvor Grundtvig ad flere omgange rejste til England, var han samtidig underlagt censur pga. injurienesagen mod professor H.N. Clausen (se Grundtvigsk Tidende 2020/8). I 1838 blev censuren over ham ophævet, og ved den lejlighed var ikke bare kongen, Christian VIII, til stede, men også hans hustru, Caroline Amalie. Hende møder vi i næste nummer af Grundtvigsk Tidende. Læs de tidligere fortællinger på www.grundtvig.dk/grundtvigsktidende